

aquest mot d'origen pre-indoeuropeu transmès pel germànic designà primerament una glorieta o *parral* (no pas uns cep de vinya enfiladís) —l'acc., avui més divulgada—. De *Parra* i els seus derivats, convertits en NLL ja hi dono allà molts testimonis (que remetent-hi no caldrà repetir) a l'alt Berguedà, te. La Nou-Malanyeu (xxxvii, 115.12) a 1100 alt., lloc tan elevat on certament no prosperaria cap parra productiva de raïm comestible.

Mas de *Parra* a Forcall (xxvii, 195.26, 196.97). Seral de *Parra* a St. Mateu Mae. i Carrer *les Parres* dins la vila (xxviii, 128.11, 20, 125.9). La Foia de *Parra* a Busot (xxv, 118.7). Sengles pdes. *Parra* a Llanera de Ranes i Montesa.

Mas de *Parretes* en els Ports de Beseit en paratge ben fragós: allà on el camí de Carlares a Beseit arriba al riu Matarranya (94, Ll. i 29). Com que allí és on aquest riu s'enfonsa en el colossal «canyon» *El Parrissal*, més que un diminutiu li convindrà a aquest mas un col·lectiu o plural: potser doncs, adaptació catalana d'un *parrāṭ*, plural aràbic de *parra* mossàrab.

Sengles *La Parreta* a Vinaròs, Vilafr. Maes. i Sueca; *Les Parretes* a Agullent.

La term. masculina s'hauria mantingut en *Els Parrets* partida de la Torre de les Maçanes (xxxv, 76.21). També, però, hi ha *Les Parretes* a Morvedre (xxx, 28.17).

De *parrissa* (Tort. i Alfara de Carles), d'on *El Parrissal*, nom d'aquest colossal congost, des de la Font del Teix fins a aigües amunt de Beseit (1926, 3xc. 99).

Denota també edifici i no pas planta, el nom de *Sta. Maria de les Parrelles* convent de trinitaris 10 k. al S. de Balaguer. Riu (monogr. dels monestirs) el data des de fi S. xiii al S. xix. *La Parrelleta* o Pla de Conangle, vora el Ter te. Orís, no lluny de Torelló (xii, 151.13). *La Parrella* pda. de Moixent.

Parrill, camp i collada d'*En Parrilla* a Glorianes. Però també Barranquet i Casa de *Parrilla*, vora de Binyent, a Benissa (xxxiv, 92.14.96.6).

El Parral com a nom d'edifici rústic (res de vinya enfiladissa) ja s'han detallat els de les Guilleries (1939). Però també apareix en el P. Val. Allí documentat des de 1260 (301a54ss.). *El Parral* a Agost (xxxvi, 46.55). Sengles pdes. *Els Parrals* a Herbés, Vilar de Canes i Fondeguilla (xxvii, 128.1, xxviii, 87.18, xxx, 1.4). *El Parralàs* a Portell de Morella (xxxviii, 67.22). *Mas de Parralet* a la Serratella (xxviii, 140.9, '44 x '17). En hiporístic personal *el Tio Parralo* a Dénia (xxxiii, 75.14). En fi a Menorca Coster d'en *Parral* a Favàritx (xliv, 58.5, Masc, Fl).

Tanta repetició mostra un gran i antic arrelament en la zona mossàrab. La prova directa ens la donen els noms de terminació o inicial mossàrab arabitza- da. A Menorca: *Bini-Parratx* (vol. i, 222) i *Beni-*

parrell (i, 223).

De l'acc. més divulgada '*parral* de vinya enfiladissa' hi ha almenys l'Hort de *Les Parres* a Montaverner (xxxii, 100.11).

PARRIK-

Sembla haver estat fonamentalment un derivat format pel germànic partint del protoeuropeu *PARRA: es troba ja documentat amb el sentit de 'graner' en les Lleis bàrbares del S. viii i també en les acc. pastorals 'closa, tancat, pleta' i 'corral': (a. al. ant. *pfarrrib*, ags. *parroc*, fem. *pferch*, etc.: *DECat.* vi, 300b6, 54ss.). Aquest ha donat (ultra el fr. *parc*) l'oc. ant. *pârrec*, «*parc*», ben viu sobretot en llgd. i gascó, en l'acc. 'divisió dins un clos per a bestiar' (*PVArGc*), ja en docs. dels ss. xi-xiii del llgd. central (Roergue, etc. Brunels; *Les plus anc. cartes en l. prov.*; *PVArGc* 611b38, var. *parc* ja en el gran trobador Peire Cardenal).

Amb aquest valor s'estén també des de la Vall d'Aran per tot el Pallars, i valls veïnes: «Llavorcí --- Biuse --- afronta a sol ixent fins als *pârrechs de la Roca*» (1518, *Spill* de Castellbò, f° 126v) (*DECat.* vi, 302a14), de nou en el Capbr. de Rialb a. 1645) si bé en aquest apareix també en (s.v. *Biuse*) en una variant *Barrechs* (contaminada per la *b* de *barrar* i *embarrar*). Més a llevant reapareix en el Ross. (Vilanova de la Ribera, lin. 302a2). I sobretot en el derivat *parreg*, *-uera*, que situem pertot en el Rosselló i parts. baixes de Conflent i Vallespir (*DECat.* 302a26-36); àdhuc més enllà: *Les Esparraguières*, a l'Aude, i *Les Esparragueres*, gros i antic mas en te. de Sta. Pau (Gxa.).

Costa d'en *Parregueres* a Liert i a Canet d'Adri (xliv, 123, 127); de nou allí a Canet (31-v-1970). El Pou d'En *Parregau* a Espirà de l'Agli (xxv, 137.14) potser *parregar* amb la *-y* de *pou*?

En fi a Mall., on es personifiquen amb *Na* els accidents topogràfics: *Na Parragona*, tossalet a St. Llorenç des Cardassar (Masc. 2186).

Parratxí, grup de bordes a l'alta Vall d'Àreu, capdamunt de la Vall Ferrera, una de les més altes i reculades de l'Alt Pallars, és un dels «bordals» més elevats dins la vall d'Àreu uns 4 o 5 k. al Nord del poble, esq. de la Noguera d'Àreu. Nom que intriga ja per la situació en un paratge tan remot i arcaïtzant. Inexplicable si no és suposant que el paleo-basc local formés un derivat *parrekin*, dim. derivat de *parrec* amb els fets de palatalització basca, que relacionaríem amb els aplegats en *E.T.C.* i, 141, n. 41, i amb *-LL* > *-z-*; *LL* > *-r* (*E.T.C.* i, 132, 136).

Distingim-ne *Parri*, pda. rural te. Ondara (xxxiii, 100.16) que deu venir de l'àr. *barrî* (vulgar *bârri*) 'paratge dels afores', amb *p* per ultracorrecció de l'arabisme.